

AM.

KIS LAP

VIG MISI. (Lásd a 223. lapon.)

um-épület
sulat.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

Gyorsan kiugrott az ágyából és öltözködni kezdett, mikor az öreg Dorka belépett s kissé aggódva kívánt jó reggelt, attól tartván, hogy Adorján tegnapi szomorúsága után talán rosszul aludt s meg is betegedett. De Adorján vidáman ment eléje s így szólt:

— Jó reggelt, Dorka! Talán bizony el is késtem... de oly pompásan aludtam, hogy még!

— Hála Istennek! szólt a jó öreg. Én pedig szintén jó hirt hozok ifiuracskámnak: a nagymama már kiadta a parancsot, hogy ma korábban legyen készen az ebéd, mert mindjárt délután át akar kocsizni Borbála néniékhez. Lásna, hogy a nagymamácska beváltja szavát s még ma tisztába hozza a dolgot Dinike iránt.

— Oh, a kedves jó nagymamácska! Ugy-e, Dorka, tegnap igen csunyán viseltem magamat? Oh, nagyon sajnálom, igazán, nagyon megbántam, mert tudom, hogy kötelességem engedelmeskedni a nagymamának, aki mindent jobban tud, mint én.

— Igy már okosan beszél, kedvesem! Majd örül nagymamácska, ha megtudja.

— Oh, meglásna többé nem teszek ilyet s akár mit határoz nagymamácska, belenyugszom. Most csak azt szeretném, ha megengedné, hogy a dolgozó szobámba mehessek, mert ott vannak könyveim és írásaim; szeretnék jól elkészülni leczkém-mel, mire a tanító ur eljő.

Dorka nagy örömmel megvitte a hirt a nagymamának s Adorján csakhamar megkapta az engedélyt, hogy a házban szabadon járhat, csak a kertbe nem szabad kimennie. De Adorján most már szilárdul el volt tökéelve, hogy mindent a nagymama kívánsága szerint fog tenni, jó kedvvel hozzáfogott a tanuláshoz s a tanító ur talán még soha sem volt vele annyira meglegedve, mint ezen a napon.

De azért, mondanom sem kell, kissé feszülten leste, mikor a nagymama délután átkocsizott Borbála néniékhez, hogy tudakozódjék Dinike szülei után. Az idő nem volt kellemes, erős szél fujt, eső is fenyegetett s Adorján hálásan ismerte el a nagymama jóságát, hogy még ilyen időben is teljesíti, amit ígért. De milyen hirrel fog hazatérni? erre dobogó szível gondolt Adorján.

Végre megérkezett a nagymamácska s mosolygó arczáról Adorján már előre nagy örömmel leolvasta a jó hirt. Ugy is volt. Borbála néni ismerte Dinike szüleit. Jó módu, derék emberek voltak, kik nemrég vettek birtokot a szomszéd faluban; a mama hirtelen megbetegedett s férjével és nagyobbik fiacskájával fürdőre utazott, honnan nemsokára hazatér s aztán az egész család állandóan itt fog lakni. Borbála néni azt hiszi, hogy Adorján egészen hozzávaló pajtásokat nyer a szomszéd fucskákban.

— Igy tehát holnap, ha szép idő lesz, kimehetsz a kertbe s azután majd behivatod ide a házba is Dinikét, végzé a nagymama.

Adorján majd agyoncsókolta a jó nagymamát s most már csak azért imád-

kozott, hogy másnap szép idő legyen. És másnap csakugyan szép idő lett, kimehett a kertbe és alig volt ott néhány perczig, már megjelent Dinike is. Megölelték egymást, mint régi jó barátok s Adorján kíváncsian kérdé:

— Dinike, voltál itt tegnap? Én nem jöhöttem . . .

— Én sem . . . Tudod, olyan esős, szeles idő volt, a dada azt mondta, hogy nem szabad kimennem. Megszökhettem volna ugyan . . . de eszembe jutott, amit te mondtál, hogy engedelmeskednem kell, jónak kell lennem . . . így hát, lásd, követtem tanácsodat.

Adorján elpirult . . . hisz ez a kedves piczi fiucska megszegyenitette őt, ki a nagymamával szemben oly durczás volt.

— Ma is azt mondta a dada, hogy ne maradjak el sokáig, szolt ismét Dinike. No, majd te megmondod, mikor ideje lesz hazamennem!

A két fiu aztán vigan belefogott a játékbá. És annyira belemerültek, hogy Adorján szinte megijedt, mikor egyszerre azt vette észre, hogy már esteledik.

— Jaj, Dinikém, már későre jár az idő, neked már talán otthon is kellene lenned s én megfeledeztem erről. Jőjj, majd én haza kísérek s megmondom a dadának, hogy tégedet ne pirongasson, mert én vagyok az oka.

Kezet fogva gyors léptekkel mentek keresztül a mezőn s nemsokára eljutottak Diniké háza elé. Kocsi állt a ház előtt s Dinike arcán hirtelen nagy öröm ragyogott föl; majdnem futva ment be a házba. Adorján alig bírta utolérni. Mikor Adorján a szoba küszöbére ért, látta, hogy kis

pajtása hangos örömkialtással fut egy kedves, nyájas arczu nő felé, ki őt ölébe kapta és összecsókolgatta.

— Mamácska, kedves mamácska! ujjongott a kis fiu.

Aztán egy komoly, de nyájas arczu férfiu kapta ölébe Dinikét; ez az apja volt. Végre egy körülbelől tíz éves fiu, a testvére, csókolta meg. Mikor első örömük lecsillapult, Dinike hirtelen megszólalt:

— Oh, de Adorjánt is meg kell csokolnotok! Ő az én jó barátom, ugye, ti is szeretni fogjátok?

Adorján szerényen előlépett s röviden elmondta, kicsoda, hogy ismerkedett meg Dinikével s mennyire megszerette. Természetes, hogy nagyon örültek neki mindnyájan s Dinike testvére, Béla szintén azonnal jó barátságot kötött vele. Alig akarták haza bocsátani.

* * *

Ez éjjel Adorjánnak furcsa álma volt. Azt álmodta, hogy a kakuk még egyszer meglátogatta s így szolt hozzá:

— Azért jöttem, hogy elbucsuzzam tőled. Most már vannak magadhoz illő társaid s ha nem felejtéd, amit tőlem tanultál, hogy kötelességeidet mindig vidáman teljesítsd, boldog lehetsz. Isten veled! Isten veled!

Ezzel elröpült s Adorján könnyes szemekkel nézett utána és — fölébredt. Csakugyan könyezett s kissé fájt neki a gondolat, hogy a kedves kakuk örökre elbucsuzott; de megnyugodott benne s új pajtásaival aztán vidám, boldog napokat élt. A kakuk-órában pedig azontul soha sem látott egyebet, mint — kakukórát.

MACSKA-VESZEDELEM.

KANDUR-papa egy szép reggel
Nagy méreggel
Fordul jó Cziezka nejehez :
»Szörnyen éhes
Vagyok én ma egérhusra
S ott a sutba'
Már egy hete
Szedte-vedte !
Forog-sürög,
Neszel-zörög
Egy egér csapat —
A szagáról érzem !
Legyen hadd el hadd
A szentelen nép között !
Szörnyen összevérzem —
Nem bánom, ha négy, ha öt !
Összevérzem, agyon marom,
Mert én ezt most ugy akarom.
Mind egy szálíg megölöm,
Ez lesz nekem nagy öröm
Azután meg
Ugy vélem én illendőnek

Hogy azszonyunk kedvét is keressük,
Kinek tejét, kenyérkéjét esszük.
Meg azután ne feledjük :
Öt a kis cziezánk.
Hát ezeket hogy neveljük ?
Szégyen volna ránk,
Ha a macska-mesterségre :
Hogy vadásszon az egérre
Nem tanítanánk !«

Liktum-laktum,
Diktum-faktum
Ugy is történt, neki kerekedtek,
Mind a haton legott utra keltek ;
Kandur-papa legelől ment,
Utána a kis regement ;
Czieza-mama oldalán,
Megindult a karaván.
Egyszerre csak : »pszt, hahó, hó !
Ottan áll az üres hordó,
Vigyázzatok gyerekek,
Ott vannak az egerek,
Csendesen,
Nesztelen
A nyomomba lépjetek,
Kiki a körmét behúzza,
Hason esúsza
Szépen közeledjetek.
A hordóba szökkenek,
Vigyázzattal legyetek !
Onnan a számban hozom majd
Azt a rut fajt
S a vergődő egerekkel
Maeska módon bánjatok el.
Majd ott termék köztetek
S a munkában segíték !«

Kandur-papa így adott
Családjának parancsot.

Liktum-laktum,
Diktum-faktum.
Bajszán egyet sodorintott
S a hordóba beleugrott.
Im egyszerre
— Nem érhetett feneket se —

Nagy dübörgés,
Zugás, zörgés,
Butyrok összeroppanása,
Törött ibrik csattanása
Hallatszott ki a hordónak
Öblibül.

Jaj be szerencsétlenül
Járt a szegény isten-adta
Kandur-papa!
Kerek fejét legott nyomba
Agyon nyomta
Fazék, butor törmeléke.
Vége, vége
Erős izmos,
Ékes, czirmos,

Hősies kandur-papának!
Hejh nem esznek egér-hurkát,
Cziczka-mama s a cziczurkák.

Ottan állnak
Lamentálnak,
S szivrepesztőn azt nyávogják:
»Ó mi boldogtalan árvák!
S Cziczka-mama a karjára
Emel kettőt
Három fogózik farkába.
Az öt árva
Nagy sirásra fogva hangját:
Ugy követi édes anyját
Az udvarnak hátuljába.
Hatan vannak, már nem heten!
S a kis család nagy bujába
Nyávog, zokog keservesen!

KÉPREJTVÉNY.

✓
SZ

A HÁROMTESTVÉR.

— Mese. —

OL volt, hol nem volt, egyszer valamikor egy nagy erdő közelében volt egy kis erdőszlak s ebben egy szegény erdőkerülő lakott feleségével és három fiával. A fiuk már megtermett, nagy legények voltak, de annyira nem hasonlítottak egymáshoz, hogy bizony senki sem mondta volna rájuk, hogy testvérek. A legidősebb, Jancsi, az apja kedvence volt, mert roppant komoly, fontolgtató, alamuszi legény volt, aki tizszer is meggondolta, míg valamibe belefogott. A második, Pista, épen ellenkezője, csupa tűz és szeleburdiság, pajkos és hirtelen, vakmerő és jókedvű; ez meg az anyjának volt a kedvence. A harmadik végre, Gyuricza, nem volt sem olyan alamuszi, mint Jancsi, se olyan tüzes szeleburdi, mint Pista, hanem úgy valahol a közepén járt a kettő között. De nem is volt kedvence sem az apjának, sem az anyjának s szülei mindig töprenkedtek, hogy fog ő boldogulni a világon.

Szépen csöndben éldégéltek tehát együtt, mikor egy napon hírért hallották, hogy a királykisasszony, a ki apjától az egész országot örökölte, férjhez akar menni, mert nem könnyű ám egy országot kormányozni, szükséges, hogy király is legyen. Kihirdették tehát, hogy mindenki jelentkezhetik kérőnek, akár herceg, akár szegény pór, mert a királykisasszony azt fogja választani, aki a legderekabb ifju az országban, aki okos és nemeszívü s ekkép méltó a királyi koronára.

Jancsi, Pista és Gyuricza, amint ezt hallották, elhatározták, hogy ők is próbálnak szerencsét. Mert hát ki tudja? Hátha épen közülök valamelyiknek szánta a sors a koronát?

Jancsinak az apja egy nagy zacskó aranyat adott az utra, Pistának pedig az anyja teletömte tarisznyáját mindeféle jó eleséggel. Gyuricza azonban nem kapott semmi utravalót, mert szülei azt mondták, hogy ő ugys hiába indul utnak, bizonyosan már a szomszéd határból hazafordul.

A házból, amelyben laktak, csak egy ut vezetett az erdőségen keresztül a királyi székvárosba. Ezért tehát, nehogy egyik a másiknak utjában legyen, azt határozták: Jancsi korán reggel induljon utnak, Pista déli harangszóra, Gyuricza pedig este.

Korán reggel Jancsi csakugyan utnak indult és lassu léptekkel ballagott előre az erdőben. Mikor már jó darabot hátrahagyott, egyszerre ilyen formát gondolt:

— Ki tudja, nincsenek-é rablók ebben az erdőben? Hátha megtámadnak

és elrabolják tőlem ezt a zacskó aranyat? Legokosabb lesz, ha elásom ide ez alá a nagy fa alá . . . itt mindig megtalálom, ha szükségem lesz reá.

Elásta az aranyat, egy nagy somfagalyat dugott melléje a földbe, hogy annál biztosabban ráakadjon, aztán tovább ballagott.

Megint jó darabot vándorol, midőn találkozott egy törpe emberkével, aki igen pompás aranyos bársony ruhát tartott a kezében.

— Ilyen pompás ruha illenék annak, aki a királykisasszony vőlegénye akar lenni, szól mosolyogva a kis ember.

— Az igaz, felelt Jancsi. Hát aztán hogy adod?

— Tíz arany az ára. De azután én magam is szolgád leszek.

— Hm! Hiszen nem épen drága . . . meg kell fontolni a dolgot.

És fontolgatta, fontolgatta kilencszer visszafordult, hogy elhozza a pénzét, de nem tudta magát elszánni. Végre tizedikszor is visszafordult, — de ekkorra a kis ember már eltűnt.

— Ejnye, kár volt, hogy hamarább el nem szántam magamat! dörmögé bosszusan.

Tovább ment s nem igen messzire találkozott egy másik olyan kis emberkével, aki gyönyörű kardot tartott a kezében.

— Ilyen szép kardot illenék ám viselni annak, aki a királykisasszony vőlegénye akar lenni, mondá a kis ember.

— Az igaz, felelt Jancsika. És hogy adod?

— Tíz arany az ára; de aztán én magam is szolgád leszek.

— Hm! Hiszen nem is drága... meg kell fontolni a dolgot.

És megint fontolgatta és megint visszafordult kilencszer is, hogy elhozza a pénzét, de addig habozott és fontolgattott, míg végre ez a kis emberke is eltűnt a karddal együtt. Boszusan dörmögé:

— Ejnye no! Hiszen időt sem engednek az embernek, hogy kissé megfontolja a dolgot.

Amint tovább vándorolt, találkozott egy harmadik kis emberkével, aki gyönyörű paripát vezetett kantáron.

— Lovon illenék ülni annak, aki a királykisasszony vőlegénye akar lenni! mondá a kis ember.

— Az igaz! felelt Jancsi. És hogy adod?

— Tíz arany az ára; de aztán magam is szolgád leszek.

— Hm! Hiszen nem épen drága... meg kell fontolni a dolgot.

És megint addig-addig fontolgatta, míg úgy járt, mint a ruhával és karddal: mire tizedszer visszafordult, hogy elhozza a pénzét, a kis ember a lóval együtt eltűnt. Jancsi boszusan tovább ballagott és nagyon sajnálta, hogy elszalasztotta a jó vásárt. De azért csak ment szépen előre s másnap reggel megérkezett a királyi palota elébe. Fáradtan, porosan állapodott meg s így szólt magához:

— Hm! Most már itt vagyok... de hát mit mondjak majd, ha a királykisasszony elébe vezetnek? Hm, hm! Ezt jól meg kell fontolni!

Leült a fal tövébe s addig-addig fontolgattott, míg végre elaludt.

Pista, a második testvér, pontban tizenkét órakor indult utnak. Nagyon meleg nap volt s miután egy-két órát gyalogolt, nehezebbre esett az eleséggel teli tarisznyát czipelnie.

— No bizony, kapok én majd valahol ennivalót, gondolá s a tarisznyát föl akasztotta egy fára.

Nem igen messzire ment, mikor találkozott a kis emberkével, aki a bárosny ruhát tartotta a kezében s őt is megkínálta vele. Pista azt sem kérdezte, mi az ára, hanem elkapta és felöltötte.

— Te nagyon is hirtelen vagy, szólt a kis ember.

— Ki nem álhatom a huzavonát. Nesze, cserében neked adom régi parasztruháimat.

— Majd hasznát veheted még magad is, szólt a kis ember és eltűnt.

De Pista bedobta ócska ruháit a patakba és vígan tovább sietett. Nem sokára találkozott a másik törpével, akinek kardja volt; kiragadta kezéből a kardot s azt sem kérdezte, adja-e; azután találkozott a harmadik törpével, aki a lovat vezette, ennek is kiragadta kezéből a kantárt, fölpattant a nyeregbe s csak azt kérdé:

— Merre van legközelebb a királyi palotához?

— Ha elvetted a lovamat, keresd meg magad az utat, felelt a kis ember és eltűnt.

Pista megsarkantyuzta paripáját s ez széleseben kezdett vágatni, úgy hogy

(Folytatása a 218. lapon.)

A TILOSBAN. (Lásd a 223. lapon.)

(Folytatás a 215. laphoz.)

Pista nem bírta féken tartani. A legsürübberőbb bozóton keresztül nyargalt a ló veszettül, a csapkodó ágak összevették Pista arcát, ruháját pedig megtépdesték, úgy hogy nem sokára csupa rongyokban fityegett le róla. És a ló mindinkább veszettül rohant.

— Jaj, most mindjárt baj lesz . . . még lezuhanok, meghalok . . . nincs más menekülés, mint hogy megölöm ezt az átkozott lovat.

Kihuzta kardját s beledöfte a ló nyakába. A ló összerogyott s Pistát egy nagy pocsolóba dobta.

— No, legalább nem tört el se kezem, se lábam! vigasztalá magát, amint sárosan, lucskosan kimászott a pocsolóból. Most csak kardomat veszem vissza, aztán tovább megyek.

De mikor odaért, a hol a ló összerogyott, — nem látott többé semmit, se lovat, se kardot. Odább ballagott tehát, de nagyon éhes kezdett lenni és kereste oldalán a kenyeres tarisznyát. Ekkor jutott eszébe, hogy az sincs, mert könnyelműen eldobta magától mindjárt az ut elején.

— Sebaj no, majd adnak ennem-innom a palotában, gondolá, mert meszsziről már látszottak a királyi kastély tornyai.

Fáradtan, rongyosan, sárosan ért a palota elé és be akart menni. Az őr megállította.

— Ki vagy? Mit akarsz? kérdék tőle.

— Vitéz lovag vagyok. Ruhám rongyos ugyan, de az nem baj, azért engemet választhat a királykisasszony.

— De nem úgy van az! Szegény ifju bemehet, de nem ilyen lompos csavargó, mint te vagy.

Erre Pista dühös lett, megragadta az őr lándsáját és megsebesített vele több katonát. De végre is megfogták, megköttették és sötét börtönbe csukták.

A harmadik testvér, Gyuricza, alkonyatkor indult utra szülei házából. Mikor már egy kis darabot hátrahagyott, eszébe jutott, hogy még vándorbotja sincs. Körülnézett s megpillantott egy somfaágot, mely egy nagy fa mellett a földre volt szurva.

— Ez épen jó lesz, ebből jó botot faraghatok.

Még nagyobb volt öröme, amint a fához közeledett s egyik ágán eleséggel teli tarisznyát pillantott meg. Most már nem kellett aggódnia, hogy megéhezik. Hát még, mikor az ágot kihuzta a földből, mekkora volt meglepetése! Egy teli zacskó arany kandikált ki a földből.

Ekként mindennel jól ellátva folytatta utját. Nemsokára ő is találkozott a törpe emberkével, aki a pompás aranyos ruhával megkinálta.

— Oh, kedves barátom, szölt Gyuricza szerényen, nem illet meg engem ilyen fényes ruha. Mi haszna ölteném fel? Ha a királykisasszony nem engemet választ, holnap megint csak vissza kellene térnem parasztruhámhoz.

— Ez már derék felelet, válaszolt a kis ember. Most figyelj reám. Neked ajándékozom ezt a szép ruhát, öltsd fel bátran. Én veled megyek és segítségemre leszek.

Gyuricza megtette, de régi ruháit nem dobta el.

— Hozd utánam, mondá a kis törpének. Még hasznát lehet venni.

Tovább mentek s nemsokára találkozott a másik kis emberkével, aki gyönyörű fegyverrel kínálta meg. Ennek is azt felelte Gyuricza :

— Nem veszem meg, mert én csak egyszerű pórfiu vagyok, a fényes fegyver uri lovagnak illik.

— Ez derék felelet, viszonzá a kis ember. Ime, neked ajándékozom e szép fegyvert; kösd fel bátran a kardot. Én majd veled megyek és segítségedre leszek.

Gyuricza felkötötte a kardot, de vándorbotját nem dobta el, mert, ugymond, még talán hasznát lehet venni.

Most már két szolgától követve folytatta útját s nemsokára találkozott a harmadik törpével, ki gyönyörű hófehér paripával kínálta meg.

— Jaj, kedves barátom, nem nekem való az! Inkább megyek gyalog, hogysem most büszkén lóra üljek s holnap csufosan, gyalog kullogjak haza.

— Derék fiu vagy, felelé a kis ember. Neked adom a paripát, ülj föl bátran. Én is veled megyek és segítségedre leszek.

Ekképen Gyuricza mint igazi hős lovag, gyönyörű paripán, pompás öltözetben és fényes fegyverzettel ért a királyi palota elé, követve három törpe szolgától. Akkoriban pedig az volt a szokás, hogy a hirneves lovagok efféle fücsa kis apródokat tartottak. Mikor tehát az örök Gyuriczát megpillantották, már messziről tisztelegtek neki és sietve kinyitották előtte a kapukat.

Amint a kapuhoz ért, megpillantotta a fal tövében alvó testvérét, Jancsit.

Eszébe jutott, hogy az a teli erszény, a melyet talált, nagyon hasonlít ahhoz, melyet Jancsi kapott; talán bizony ő ásta el.

— Ákárhogy van, neki adom. Már látom, hogy ugy sem mer bemenni a királykisasszony elé. Legalább kára ne legyen.

Elővette az erszényt s odadobta Jancsi ölébe. Jancsi fölébredt s úgy megörült pénzének, hogy hosszas fontolgatás után így szólt magában :

— Bizony legokosabb lesz ha pénzzel szépen haza megyek. Bolondság azt hinni, hogy a királyleány ilyen pórfiut válasszon férjének.

És ezzel szépen hazament.

Gyuricza beért a palota udvarára s midőn leszállt lováról, keserves kiáltozást hallott egy pinczenyilásból.

— Mi az? Ki jajgat ott? kérdé.

— Oh, valami csavargó, felelt egy ór. Csupa rongyba öltözve ért ide s a királykisasszony elébe akart menni. Most azt hiszem éhes, azért ordít.

Gyuricza kissé kérdezősködött, még aztán így szólt :

— Oh, tévedtetek, az nem csavargó, hanem becsületes fiu, én jól ismerem.

Aztán elővette régi ruháit, vándorbotját és az eleséges tarisznyát.

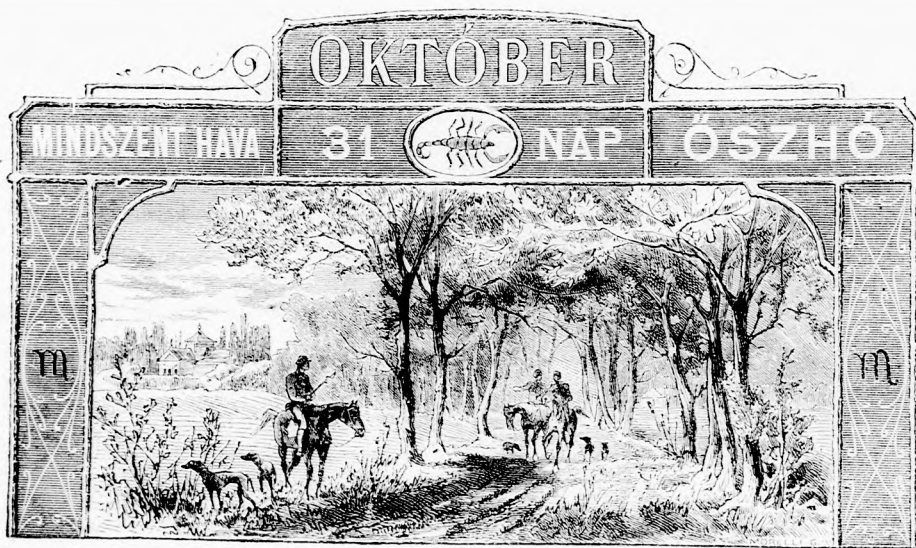
— Bocsássátok szabadon s adjátok ezt neki. Öltözzék fel, ha éhes, egyék s aztán, ha akar, lépjen a királykisasszony elé vagy pedig vándoroljon haza.

Az örök megtették és Pista, amint szabadon érezte magát, nyakába öltötte a tarisznyát, kezébe kapta a vándorbotot és semmire sem gondolva, futni kezdett s meg sem állt hazáig.

Gyuricza pedig belépett a királykisasszony elé s szép megjelenésével, szerény, illemes viseletével azonnal megnyerte a királykisasszony tetszését. Két próbát kellett kiállania; az ország legbölcsebb férfiival kellett vitáznia, aztán a leghatalmasabb vitézekkel megvívnia; de

a három kis törpe oly hiven segítette Gyuriczát hogy legyőzte a bölesek is, a vitézeket is és a királykisasszony őt választotta férjének. Fejére tették a koronát s aztán a szép királynővel boldogan élt és uralkodott és talán meg ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

A TIZENKÉT HÓNAP.

ATENGERIT környöskörül
Már letördelék,
A szár-erdő megdőlt s szűköl
A nyul-nemzedék.

Kedves biztos rejtekébül
Hej kizavarák!
Nyomában a kérlelhetlen
Vadászok, kutyák.

Őzike is megremeg az
Erdő sűrűjén,
Leölt borja fölött sir, nyög,
A szarvas-tehén.

Nem kimélik sem a száresát,
Sem a vadkaesát;
Erdőt, nádist, puska-dörgés
Hasogatja át.

KUTYA-MAJOM BARÁTSÁG.

Olyan jelenetet, mint a melyet itt ezen a kis rajzon láttok, épen nem ritkaság látni a világban is; akármelyik állatseregletben előfordul. Mert a majm olyan bohó állat, hogy könnyen megbarátkozik más állatokkal, de csak az olyanok-

kal, melyek nem bántják, hanem készek vele vigan játszani; leginkább szereti ép ezért a kisebb fajta kutyát, mely hamar hozzászokik a hosszukezü pajtáshoz, s a ketreczben aztán olyan pompásan elmulatnak, mintha édes testvérek volnának.

A majom, mint tudjátok, általában igen könnyen megszeliidül s az emberhez is szeretettel ragaszkodik, de csak az olyanhoz, aki jól bán vele. A hajókon, mikor a messze világreszekből Európába hozzák, sokszor egészen szabadon járnak s a tengerreszekkel jó barátságban élnek, utánozzák ezek szokásait. Hallottam egy

majomról, mely annyira megszokta a ruhaviselést, hogy nem is akart többé a nélkül járni, felöltözött s ha nem boldogult, szaladt a legelső emberhez, akit megpillantott, hogy segítsen rajta. Egy másik majom hűségesen eljárt a patakra, megmerítette a csöbröt vízzel és elvitte gazdasszonyának.

Ázsia és Afrika erdőségeiben a különböző fajta majmok többnyire nagy társaságokban élnek s nem egykönnyen ijednek meg; ha ellenség közeledik, hiven segítik egymást és egyesült erővel sokszor igen hatalmas ellenségeken is győzedelmeskednek. De van egy ellenségük, melytől rettegnek s ez: a kigyó. Mikor a majom csöndesen szundikál, a ravasz kigyó nesztelenül fölesuszik hozzá, s körülfogja, megfojtja, mielőtt a szegény majom jóformán észrevette volna, micsoda veszedelem érte utól.

Egyszer, nagyon régen az is megtörtént, hogy egy hős király és egész vitéz hadserege megijedt a majmoktól. Ugyanis nagy Sándor, mikor Ázsiában már több országot meghódított és seregével egy véres csata után épen tovább indult, egyszerre nagy meglepetésére azt vette észre, hogy a háta mögött jó messzire egy nagy csapat közeledik. Csak ellenség lehetett s a hős hódító király kissé zavarba jött, mert azt hitte, hogy most már elől-hátul ellenség fogta körül. De azért támadásra vezette katonáit s csak mikor már közel értek, vették észre, hogy az az ellenséges sereg nem más, mint egy nagy csapat — majom.

A LEGNAGYOBB FA.

(Képpel a 224. lapon.)

A mi erdeinkben is vannak nagy, igen nagy fák, úgy hogy álmélkodva nézünk és sokszor azt hisszük, már nem is lehet nagyobb fa a világon. Pedig a mi legnagyobb fa-óriásaink valóságos kicsi törpék azokhoz képest, melyet az új világ-részekben, Amerikában és Ausztráliában találhatni.

Egy ideig azt hitték, hogy a legnagyobb fa hazája Amerika, hol a mammoth-fa egészen háromszáz láb magasra nő; de a mammoth-fa dicsőségét csakhamar elhomályosítja az Ausztráliában termő

ugynevezett kék-gummi-fa, mely a világon ismert minden növények között a legnagyobbra nő. Magassága nem ritkán a négyszáz lábat meghaladja, s hogy fogalmatok legyen erről a roppant magasságról, a fát egymás mellé rajzoltattam a legmagasabb toronnyal, mely Európában épült: s ez a strassburgi templom. Mint láthatjátok, a fa olyan magas, mint ez a világhírű torony! A kék-gummi-fa körülete tövénél 80—100 láb, úgy hogy egész szobát lehetne beléje vájni.

A kék-gummi-fa, melynek tudományos neve latinul *Eucalyptus globulus*, nemcsak óriás fa, hanem igen hasznos is. Azokban az országokban, ahol tenyész, a mocsarak miatt lázbetegségek kiozzák az embereket; de a mely vidéken a kék-gummi-fa erdő van, ott nincs betegség, mert e fának az a tulajdonsága, hogy a földből is, a levegőből is tömérdék vizet bír fölszívni. Leveleiből szagos olaj párolog ki, mely ártalmatlanná teszi a különben veszedelmes posványvidéki levegőt. A fa nedvéből hathatós orvosságot is készítenek.

E hasznos fából hoztak már csemetéket Európába is; de bár itt is megterem, a hideg telek miatt nem nő oly nagyra, mint hazájában.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 11-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Czitrom“

Helyesen fejtették meg: Kiss Béla, Neumann Aurél, Skriba Ilona, Balzsay József, Szentirmay Béla, Csávósy Melanie, Gizus és Náci, Siska Erzsike, Sellyey Ilona, Balassovich Alice, Füller Irma és Gizella, Wittenbarth Izidor, Bobunyik János, Gyertyánffy Jenő, Rónai Jenő, Zlinszky Ida és Aladár.

*

A »KIS LAP« XVII. köt. 10-ik számában megjelent rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Horváth Mártha, Pista és Andor.

VIG MISI.

(Képpel a czimlapon.)

VAN-É a ki el nem hiszi
Hogy ez itten a víg Misi?
Dégál, járkál, fut, ögyeleg —
Nincsen ilyen boldog gyerek!

Nagyot alszik, aztán reggel
Vigan dalolgtatva felkel,
Kivül vár a »Bundás« kutya,
Kezét hiven nyalogatja.

Megnézi a galamb-dúczát,
Végig méri a nagy utezát,
Kis ostorát megesergeti,
Majd sárkányát eregeti.

Meg nád vesszőn paripázzgat,
Összekerül kertet házat,
Hol madárfit fogdos lépen,
Hol gomboz a fal tövében.

Mikor nem lát s nem aluszik:
Böven eszik, böven iszik,
(Vizet, tejet) — s aztán újra
Kezdődik a heje-huja!

Megizzadva, elfáradva,
Haza tér. A jó ágyacska
Már megbontva. Ottan várja,
Finom paplan, puha párna.

Fejét gyorsan le is ejti
S oly álmos, hogy elfelejti
Miserint tán rendén volna
Ha Istenre is gondolna.

Sem az ima végezése,
Iskola sem jut eszébe.
Hejh vig Misi, nem szép töled —
Nem tudom, mi lesz belőled?

A TILOSBAN.

(Képpel a 216—217. lapokon.)

IGEN bizony, tilosban jár Berczi pajtásunk s ugyancsak szepeg, hogy rajta ne kapják. Nem épen az erdő tilos; sokszor játszanak ott a többi fiuk is; de Berczi most egymaga bujkál itt, mert tudja, hogy tiltott dolgot cselekszik, — pipázik.

Az ám, valósággal pipázik. Rég leste már az alkalmat, hogy Mihály bácsitól elcsenje a pipát s megpróbálja, milyen is hát az a dohányzás? Ma sikerült a terve. Mihály bácsi korán elment hazulról, a pipát pedig ott hagyta az asztalon a dohánynyal együtt.

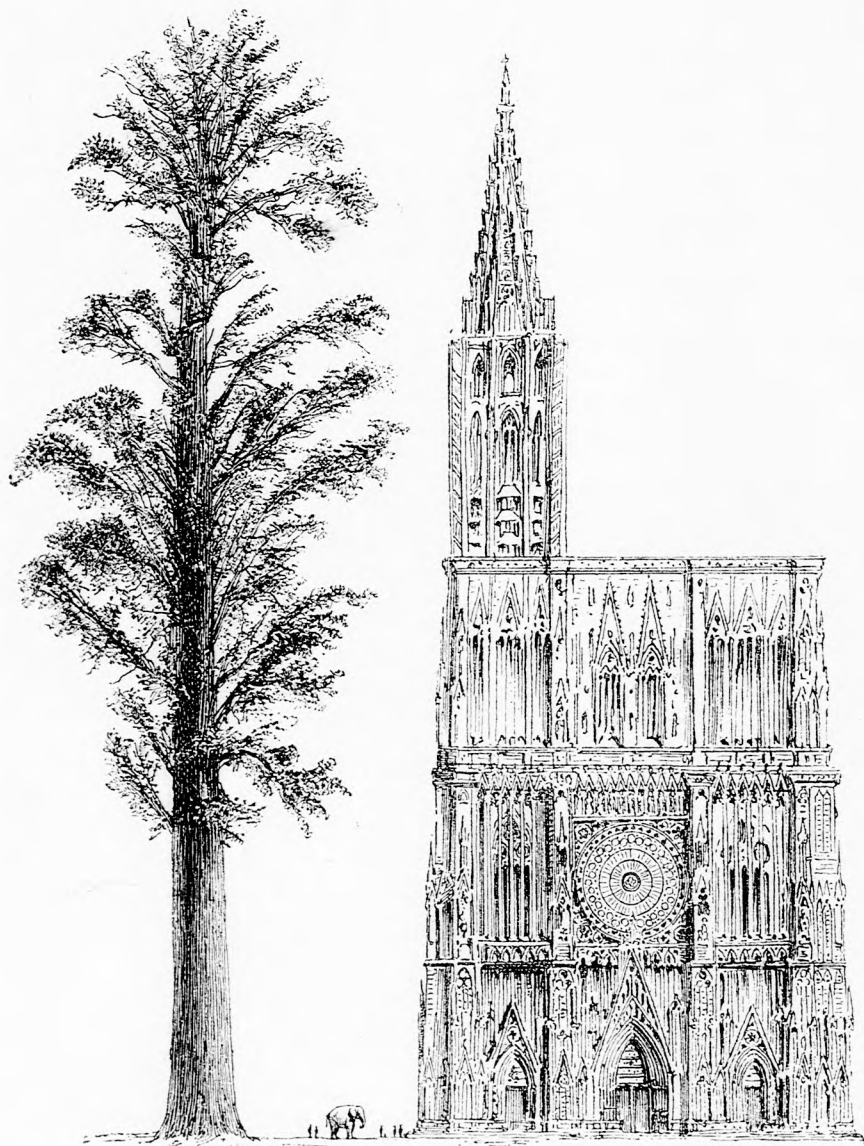
Szeretném tudni, mért ne próbálnám meg én is . . . elég nagy vagyok már én . . . aztán nem fogja senki megtudni.

Jóval korábban, mint máskor, elindult az iskolába, csak hogy nem ment egyenesen oda. Kitért a kis erdőskébe és ott rágyujtott a pipára, — rá biz ő.

Roppant hatalmas legénynek képzelte magát, amint a füstöt pöfékelni kezdte; de az igazat megvallva, nem találta valami nagyon jónak. Orrába, torkába ment a füst, majd megfult belé; de csak kiszivta a pipát, aztán eldugta a zsebébe és úgy ment az iskolába. Mire odaért, már egészen sápadt volt, a feje szédült s épen mikor a tanító belépett, olyan rosszul lett, hogy majd összerogyott.

Pajtásai és a tanító eleinte megijedtek, de csakhamar megtalálták Berczinél a pipát és a tanító azonnal kitalálta, mi a baj. Hazakisérték s néhány óra múlva a vitéz pipás jobban lett; de ekkor aztán következett a szigorú büntetés, melyet nem egyhamar felejtett el, annál inkább, mert rosszulléte alatt belátta, hogy bizony igaza volt a tanító urnak.

— Miattam ugyan ott lehet az a pipa, gondolá, én ugyan hozzá nem nyulok többé.

Á LEGNAGYOBB FA. (Lásd a 222. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeumi irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.